

Ταξίδι μέσα στην κοινωνία

Οι πιο παρατηρητικοί από εσάς που κρατάτε στα χέρια σας τη "ΖΕΥΞΗ" έχετε ήδη προσέξει ότι φέρει αριθμό τεύχους 9. Κάποιοι πάλι θα σκέφτεστε πως κάτι σας θυμίζει. Είναι αλήθεια ότι η Ζεύξη, τόσο ως έντυπο, όσο και ως υποδομή, υπάρχουν στο τοπίο της Δυτικής Ελλάδας εδώ και αρκετά χρόνια. Τον Ιούλιο του 1999 κυκλοφόρησε το πρώτο μας φύλλο, με τον υπότιτλο "Έργο & Ημέρες Ανθρώπων" και στόχο να αποτελέσει εργαλείο εσωτερικής επικοινωνίας του εργοταξίου της Γέφυρας Ρίου - Αντιρρίου. Πολύ γρήγορα διαπιστώσαμε ότι το δικό μας έργο και οι δικές μας ημέρες δεν ανήκαν μόνο σ' εμάς. Η εφημερίδα μας γινόταν ανάρπαστη εκτός εργοταξίου, ενώ δεχόμασταν πιέσεις για να διανέμουμε όλο και περισσότερα φύλλα στον "έξω κόσμο". Ήταν αυτή μία από τις ισχυρές αρχικές ενδείξεις ότι δεν υπήρχε "έξω κόσμος", παρά η τοπική κοινωνία, κομμάτι της οποίας ήμασταν κι εμείς που χτίζαμε τη Γέφυρα, που της αποδώσαμε τελικά τον Αύγουστο του 2004.

Παρά τις γεωφυσικές προκλήσεις που αντιμετωπίσαμε και τις διεθνείς τεχνικές διακρίσεις που επιβράβευσαν την κατασκευαστική μας προσπάθεια, ξέραμε ανέκαθεν ότι έργα σαν τη Γέφυρα, που καλούνται να αλλάξουν τη ζωή των ανθρώπων, δικαιώνονται από την κοινωνία, στην υπηρεσία της οποίας βρίσκονται.

Καθ' όλα τα χρόνια που πέρασαν τόσο από το 1999, όσο και από το 2004, συνεχίσαμε το ταξίδι μας στην κοινωνία, προκρίνοντας την αμεσότητα, το διάλογο και την καθαρή ματιά, ζητώντας να φανούμε χρήσιμοι πέρα από το συμβατικό μας ρόλο, δηλαδή την οικοδόμηση και τη λειτουργία. Στο ταξίδι συναντήσαμε πάρα πολλούς από εκείνους τους ξεχωριστούς και αξιοθαύμαστους πολίτες, που κουβαλάνε στις πλάτες τους την κοινωνία βοηθώντας την να κάνει βήματα μπροστά. Τους στηρίξαμε και τους στηρίζουμε με σταθερότητα και διάρκεια, θεωρώντας αυταπόδεικτο πως οι συνειδητά ενεργοί πολίτες λειτουργούν σαν τους δικούς μας πυλώνες, στις πλάτες των οποίων στηρίζεται όλο το οικοδόμημα. Σε μία περίοδο κρίσης όπως η παρούσα, προτεραιότητά μας είναι να μην τους αφήσουμε να καταρρεύσουν.

Η εμπύχωση των εμπυχωτών είναι η μεγαλύτερη προσφορά που μπορεί κανείς να επιφυλάξει στην κοινωνία. Κάτι τέτοιο εξασφαλίζεται μόνο με πράξεις. Μία από αυτές είναι η επανέκδοση της Ζεύξης, όχι σαν ένα σύνθημα εταιρικό όργανο αυτοθαυμασμού, αυτοπροβολής και αυτοδιαφήμισης, αλλά σαν ενισχυτής της φωνής όλων εκείνων που δρουν στην περιοχή μας, κάνοντας τον κόσμο καλύτερο. Φιλοδοξία μας είναι να γίνει γνωστό το αθόρυβο έργο που παράγουν κάποιοι συντοπίτες μας, να αναδειχθούν έμπυχα σημεία αναφοράς για το κοινωνικό σύνολο και να προσελκυσθούν και άλλοι υποστηρικτές των ανθρώπων πάνω στους οποίους ακουμπάμε όταν περνάμε δύσκολα.

Ξέρουμε ότι μία κοινωνία είναι τόσο πιο ανθεκτική, όσο περισσότερες είναι οι ζεύξεις που ενώνουν τα μέλη της. Αυτό το έντυπο απέκτησε ιστορικά το όνομά του για να σηματοδοτήσει ένα ρόλο στον οποίο αρίστευσε στο παρελθόν. Ο δε λόγος συνέχισης της κυκλοφορίας του δεν είναι άλλος από την απαίτηση της εποχής για περισσότερες και ισχυρότερες ζεύξεις.

Πυλώνες αλληλεγγύης κόντρα στην κρίση

Μετά από πρόσκληση της ΓΕΦΥΡΑ Α.Ε., συγκεντρώθηκαν στις 13 Ιουνίου στο Εκθεσιακό Κέντρο της Γέφυρας "Χαρίλαος Τρικούπης" στο Αντίρριο, πενήντα ενεργοί πολίτες και στελέχη φορέων, εκπροσωπώντας δεκάδες πυρήνες κοινωνικής δράσης στους νομούς Αχαΐας και Αιτωλοακαρνανίας. Ήταν αυτοί με τους οποίους η ανάδοχος της Ζεύξης βρισκόταν σε μία αθόρυβη σχέση αμεσότητας και αλληλεγγύης τα τελευταία χρόνια.

ΕΝΩΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ

Μέχρι τότε, η σχέση αυτή ήταν διμερής και αφορούσε την εταιρεία και κάθε ένα από τους προσκεκλημένους. Ο ένας μετά τον άλλον, όλοι οι φορείς πήραν το λόγο, εκδήλωσαν τη χαρά τους για τη συνέντευξη με τόσους πολλούς άλλους και κατέληξαν σε κοινές διαπιστώσεις, από τις οποίες η σημαντικότερη ήταν ότι "ενωμένοι έχουμε περισσότερες πιθανότητες να αντεπεξέλθουμε στην κρίση". Από την ημέρα εκείνη, η Γέφυρα έπαψε να είναι μία και να έχει δύο άκρες.

Μία Γέφυρα - Πολλές γέφυρες

Πολλές γέφυρες χτίστηκαν μέσα σε δυόμισι ώρες, ενώνοντας πρόσωπα και οργανώσεις που θα κληθούν να σηκώσουν στις πλάτες τους τις ελπίδες του κοινωνικού συνόλου, σε μία περίοδο κατά την οποία οι θεσμικές βοήθειες θα λιγοστεύουν και θα πρέπει να στηριχτούμε κυρίως στις δυνάμεις της ίδιας της τοπικής κοινωνίας.

Κοινό παρονομαστή αποτέλεσε η παραδοχή ότι οι κοινωνικές παράμετροι της οικονομικής κρίσης θα πλήξουν καιρίως τους πιο αδύναμους. Με άλλα λόγια, όλες εκείνες τις κατηγορίες πολιτών, τις οποίες οι συγκεντρωθέντες υπερασπίστηκαν κάθε μέρα της ζωής τους, με την ιδιότητα του δασκάλου, του επιστήμονα, του ειδικευμένου παραστατή, του γονιού ή και του απλού πολίτη.

Συνάνθρωποι που υποφέρουν από αναπηρίες ή ασθένειες διαφόρων ειδών ή βρίσκονται σε θέση αδυναμίας επειδή είναι παιδιά ή γυναίκες με ειδικά προβλήματα ή ανήκουν σε κοινωνικές μειονότητες, αναμένεται να βρεθούν στην πρώτη γραμμή των μελών εκείνων του συνόλου που χρήζουν ιδιαίτερης βοήθειας.

Εμπύχωση των εμπυχωτών

Το αυτονόητο είναι μία διαπίστωση ρουτίνας για εκείνους που ζουν το πρόβλημα στο πλευρό αυτών των ατόμων και το αντιμετωπίζουν με υστέρημα τσέπης και πλεόνασμα ψυχής. Οι καιροί προλαλούν περισσότερο υστέρημα τσέπης όσο η κρίση θα διευρύνεται. Το δε πλεόνασμα ψυχής χρειάζεται τεκμήρια βάσιμης ελπίδας για να μη στερέψει.

συνέχεια σελ. 2 ➤

"ΔΙΑΖΩΜΑ" για τη διάσωση του αρχαίου θεάτρου της Μακύνειας

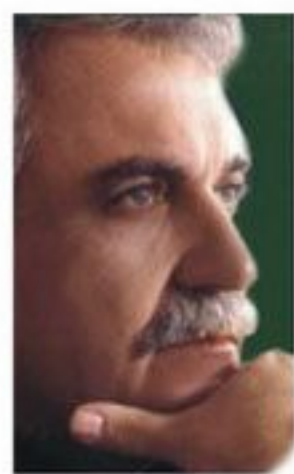
Η κοινωνία δεν πρέπει να περιμένει άλλο

Του Σταύρου Μπένου - Προέδρου Κίνησης Πολιτών "ΔΙΑΖΩΜΑ"

Στους αρχαίους χρόνους η Αιτωλοακαρνανία ήταν η Terra incognita. Γη άγνωστη και ανεξερεύνητη που έκρυβε στα σπλάχνα της με περισσή στοργή αρχαιολογικούς θησαυρούς και υπέροχα μνημεία. Και πέντε καταπληκτικά θέατρα. Καλυδώνια, Πλευρώνα, Οινιάδες, Στράτος και Μακύνεια.

Ο αρχαιολογικός χώρος και το θέατρο της Μακύνειας κερδίζουν αμέσως τον επισκέπτη με την εκπληκτική τους θέα: στα βόρεια και ανατολικά οι χαμηλοί λόφοι και τα βουνά της Ναυπακτίας, στα νότια και δυτικά το Ιόνιο Πέλαγος και ο Πατραϊκός Κόλπος, με το στενό Ρίου - Αντιρρίου, την σύγχρονη γέφυρα και τμήμα του Κορινθιακού Κόλπου, ενώ στο βάθος του ορίζοντα τα βουνά της Αχαΐας και αχνή η βουνοκορφή του Αίνου της Κεφαλονιάς.

Το θέατρο της Μακύνειας βρίσκεται σε ένα μικρό πλάτωμα στην ακρόπολη της αρχαίας πόλης, πλάι σε έναν αταύτιστο ναό, γιατί προφανώς εξυπηρετούσε κάποιες λατρευτικές ανάγκες. Από το μνημείο σώζεται το τοξοειδές κοίλο του και 14 σειρές εδωλίων. Η διαπίστωση, ότι το επίσημο πρόσωπο θα καθόταν στο ανατολικό άκρο της πρώτης σειράς των εδωλίων σε έναν λίθινο θρόνο με θέα προς τους θεατές, οδηγεί στη σκέψη ότι αρχικά δεν αποκλείεται να λειτούργησε και ως βουλευτήριο. Στο θέατρο οι άνθρωποι είχαν τη

δυνατότητα και την ευκαιρία όχι απλά να ψυχαγωγηθούν, αλλά κυρίως να συναντηθούν, να εκφράσουν τις απόψεις τους, τους προβληματισμούς, τις αντιθέσεις τους. Το θέατρο ήταν ο ιδανικότερος χώρος έκφρασης της δημοκρατίας. Η Γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου είναι η μεγαλύτερη καλωδιωτή γέφυρα πολλαπλών ανοιγμάτων στον κόσμο, το πιο πολύπλοκο έργο που έγινε στην Ελλάδα και φέρει τιμητικά το όνομα του οραματιστή Πρωθυπουργού της Ελλάδας Χαρίλαου Τρικούπη. Η Γέφυρα συνδέει την Πελοπόννησο με τη δυτική ηπειρωτική Ελλάδα και προς τα πάνω με το υπόλοιπο της Ευρώπης. Σχεδιάστηκε και κατασκευάστηκε με προδιαγραφές να αντέξει σε σεισμό μεγέθους μεγαλύτερου από αυτούς που έχουν ιστορικά σημειωθεί στην περιοχή. Έχει υπολογιστεί, επίσης, πως αντέχει σε ενδεχόμενη σύγκρουση τάνκερ εκτοπίσματος 180,000 τόνων, καθώς και σε ταχύτητα ανέμου 250 κλμ/ώρα, ταχύτητα που

αντιστοιχεί σε τυφώνα. Η Γέφυρα κατασκευάστηκε χωρίς να σημειωθεί ούτε ένα σοβαρό ατύχημα, παρά τις πολλές υποβρύχιες και εναέριες εργασίες και ολοκληρώθηκε σχεδόν 5,5 μήνες πριν από τον χρόνο που προέβλεπε η σύμβαση. Εξυπηρετεί καθημερινά με ταχύτητα και ασφάλεια χιλιάδες ταξιδιώτες.

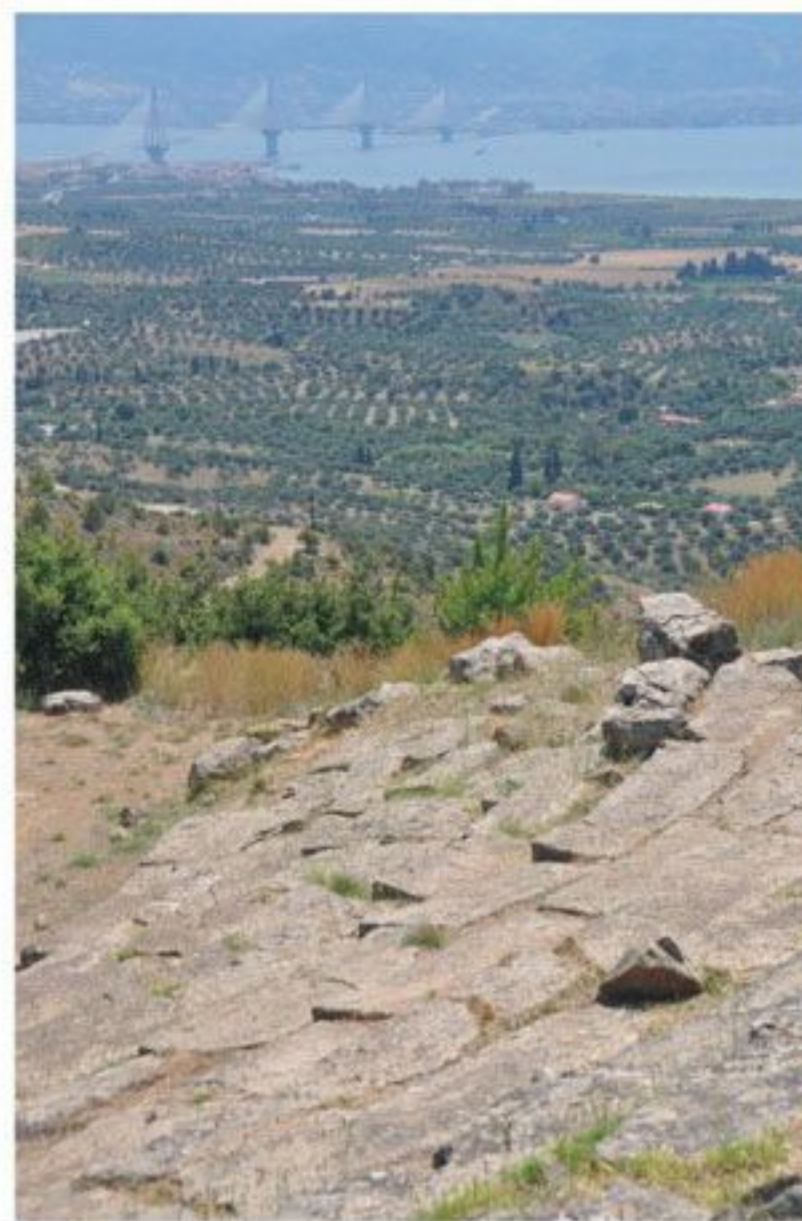
Ένα φαινομενικά αταίριαστο ζευγάρι από δύο διαφορετικούς κόσμους. Η επιτομή του κάλλους και του μέτρου και το κατασκευαστικό και τεχνολογικό θαύμα συνυπάρχουν αρμονικά και σε απόσταση αναπνοής το ένα από το άλλο. Για να εξυπηρετούν, με το δικό του τρόπο το καθένα κάτι πολύ σπουδαίο: να φέρνουν κοντά τους ανθρώπους και να αποδεικνύουν πως με αγάπη, συνεργασία και σκληρή δουλειά πραγματοποιούνται τα πιο άπιαστα οράματα.

Σήμερα, το αδυσιώπητο πέρασμα του χρόνου, η φυσική φθορά, η ανεπαρκής - λόγω έλλειψης πόρων- προστασία αφήνουν το σκληρό

αποτύπωμά τους στα όμορφα μέλη του θεάτρου της Μακύνειας και καθιστούν επιτακτική την ανάγκη διάσωσης του.

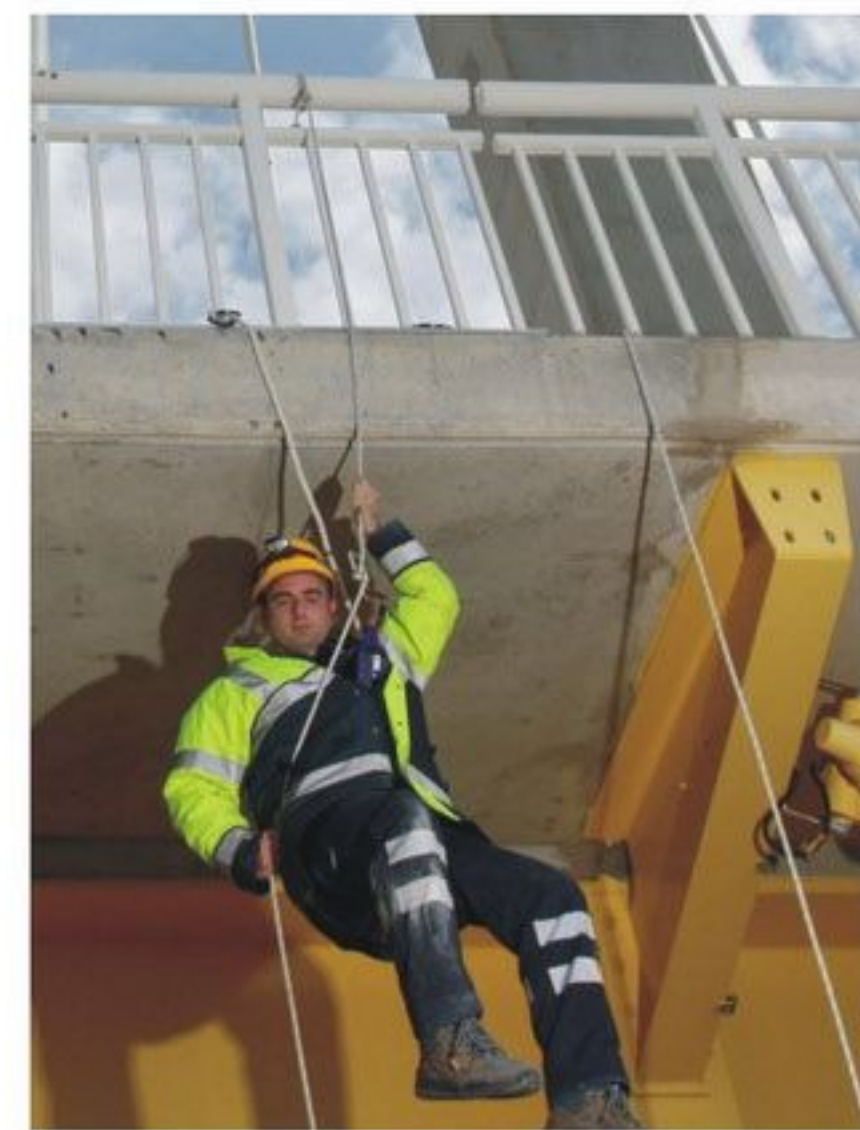
Μεταξύ άλλων, τα στοιχεία εκείνα του μνημείου τα κατασκευασμένα από το εύθρυπτο υλικό της περιοχής, τον ψαμμιτόλιθο, καθώς και ορισμένα τμήματα του κοίλου και του σκηνικού οικοδομήματος που έχουν μετακινηθεί και διαταραχθεί, θα πρέπει να αναταχθούν και να στερεωθούν. Απαραίτητη θεωρείται και η λεπτομερής αρχιτεκτονική και φωτογραφική αποτύπωση του θεάτρου.

Η κοινωνία δεν πρέπει να περιμένει άλλο. Τα όρια και οι δυνατότητες του κράτους είναι πεπερασμένα όχι όμως τα όρια του εθελοντισμού και της συνέργειας. Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν και να ενημερωθούν για την κληρονομιά τους να κάνουν μέρος της καθημερινότητάς τους τα υπέροχα μνημεία τους και να βοηθήσουν στη διάσωση και την ανάδειξή τους. Με όποιο τρόπο

μπορούν, ακόμα και με την οικονομική τους συμμετοχή στην κοινή μας προσπάθεια. Δίπλα στη ζεύξη Ρίου-Αντιρρίου, ως προσθέσουμε τη νοπή ζεύξη δύο μεγάλων έργων πολιτισμού: ενός μνημείου του αρχαίου κόσμου με ένα σύγχρονο τεχνολογικό θαύμα.

Η κίνηση πολιτών ΔΙΑΖΩΜΑ (www.diazoma.gr) έχει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντός της την ανάδειξη των αρχαίων θεάτρων, την εξεύρεση πόρων και την ένταξή τους στην καθημερινότητα των Ελλήνων. Ανοικτό σε όλους, το ΔΙΑΖΩΜΑ επιδιώκει να ανοίξει μια αγκαλιά για την προστασία των αρχαίων θεάτρων, αυτού του κορυφαίου επιτεύγματος της αρχαίας ελληνικής αρχιτεκτονικής. Το ΔΙΑΖΩΜΑ φιλοδοξεί να κερδίσει την εμπιστοσύνη και την υποστήριξη όλων των θεσμών και των πολιτών της χώρας και τους καλεί να υιοθετήσουν ένα αρχαίο θέατρο. Η ΓΕΦΥΡΑ Α.Ε. έχει υιοθετήσει το αρχαίο θέατρο της Μακύνειας του Δήμου Αντιρρίου, που αποτελεί κομμάτι του ίδιου τοπίου με τη Γέφυρα "Χαρίλαος Τρικούπης".

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ
Ο τόπος μου
είναι το χθες και το σήμερα

Για τους συναδέλφους του στη Γέφυρα και για την τοπική κοινωνία, ο Νίκος είναι ένας ακόμη απλός κανονικός άνθρωπος που κάνει τη δουλειά του και ό,τι επιβάλλει το κοινό φιλότιμο. Η εικόνα που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν συμπίπτει με την εικόνα που έχει και ο Νίκος για το Νικό. Το ότι φωτογραφίες του "εν δράσει" (την ώρα της κατάσβεσης των πυρκαγιών του 2007 ή της διακομιδής θαλάσσιων κελώνων που ξεβράστηκαν σε μία ακτή) κάνουν το γύρο της Ευρώπης σε διεθνή συνέδρια κοινωνικής ευθύνης δεν αποτελεί αιτία κομπασμού για τον ίδιο. "Αν όμως μπορούν να είναι χρήσιμες για να βλέπει ο κόσμος με τι μυαλό λειτουργούμε εμείς εδώ στη Γέφυρα" όπως λέει, τότε δεν έχει αντίρρηση.

Βέρος Αντιρριώτης, αν και η συγκυρία θέλησε να γεννηθεί στο Αγρίνιο στις 24 Απριλίου του 1980, πρόλαβε να βιώσει το παλιομοδίτικο δέσιμο των μελών μίας κλειστής τοπικής κοινωνίας που μεγάλωναν και πορεύονταν μαζί.

Το Νοέμβριο του 2000 προσλήφθηκε ως ηλεκτρολόγος στην κατασκευή της Γέφυρας, αρχικά στο τμήμα ερματισμού και εξορρόπησης πυλώνων. Όταν οι πυλώνες εδράστηκαν, ανέλαβε θέση ηλεκτρολόγου στο εργοτάξιο του Ρίου. Το καλοκαίρι του 2004, οπότε και παραδόθηκε η Γέφυρα, τον βρήκε ηλεκτρολόγο βάρδιας στην εταιρεία λειτουργίας. Από το 2006 είναι εργοδηγός, με ευθύνη τη συντήρηση του ηλεκτρομηχανολογικού εξοπλισμού

και την αποκαλούμενη "επιθεώρηση ρουτίνας" της κατασκευής.

"Τι θυμάμαι από τα χρόνια της κατασκευής; Το δέσιμο μεταξύ μας φίλε και ας ήμασταν χίλιοι άνθρωποι. Την μεγαλύτερη επαγγελματική εμπειρία της ζωής μου, εγώ την έζησα στο ξεκίνημα της καριέρας μου. Ήταν το μεγαλύτερο σχολείο. Όχι μόνο για τις συνθήκες ασφάλειας, τη μεθοδολογία εργασίας και την εξαιρετική συνεργασία - παρά την πολυεθνική συνύπαρξη - αλλά γιατί εκεί έμαθα πως για να χτίσεις μία μεγάλη γέφυρα, χτίζεις πρώτα γέφυρες μεταξύ των ανθρώπων που αναλαμβάνουν αυτή την αποστολή. Έτσι όταν ξεκίνησε η λειτουργία, το δέσιμο της ομάδας ήταν εύκολο, αφού υπήρχε το δέσιμο μεταξύ των παλιών. Το πνεύμα αυτό είναι η επαγγελματική και συναισθηματική περιουσία μας και το διατηρούμε μέχρι

σήμερα, δίνοντας το δικαίωμα σε αυτούς που προστίθενται στην ομάδα με το πέρασμα των χρόνων, να μοιιάζονται και να επωφελούνται".

Αυτό το σταυροδρόμι που είναι το Αντίρριο, του αρέσει φυσιολατρικά και εύχεται να μη φύγει ποτέ από τον τόπο του.

"Όποτε ανεβαίνω στο αρχαίο θέατρο της Μακύνειας και κοιτάω από ψηλά τη Γέφυρα, συγκρίνω τις εποχές και σκέφτομαι ότι - έστω και για λίγο - εκείνο το καλοκαίρι του 2004 κοιτάξαμε στα μάτια τους προγόνους μας και μας κοίταζαν κι αυτοί με ικανοποίηση. Δε μπορώ λοιπόν - εγώ που φροντίζω κάθε μέρα τη συντήρηση της Γέφυρας - ν' αφήσω το γκρεμό που προχωρεί απειλητικά, να καταπιεί τελικά το θέατρο που βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού. Όσες δυνάμεις έχουν το μυαλό και τα

χέρια μου, θα τις δώσω χωρίς να μου το ζητήσουν, για να μη χαθεί το σημαντικότερο μνημείο του τόπου μου. Κατάλαβες γιατί μιλάμε τώρα; Το θέατρο που χάνεται, οι κελώνες που ξεβράζονται και τα δέντρα που καίγονται είναι ο τόπος μου. Μαζί του χάνονται, ξεβράζονται και καίγονται κι εγώ. Δεν είναι ανάγκη να είσαι ήρωας για να καταλάβεις τι πρέπει να κάνεις. Τόπος μου είναι και η Γέφυρα που στέκει όρθια και - μην το γράψεις, γιατί δεν θα μας πιστέψουν - κάθε φορά που την κοιτάζω νιώθω όρθιος κι εγώ".